

Світлана Польовик,

кандидат наук із соціальних комунікацій, завідувач відділу,
Фонд Президентів України
Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського
Голосіївський просп., 3, Київ, 03039, Україна
e-mail: polevik@gov.ua
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5960-527X>

ПОЛІТИКА ПРЕЗИДЕНТА США Ф. Д. РУЗВЕЛЬТА ЩОДО ЗАЛУЧЕННЯ ВОЛОНТЕРІВ ПІД ЧАС КРИЗИ

У статті досліджено питання волонтерського руху як складової політики Президента США Ф. Д. Рузвельта в період «Великої депресії». Розглянуто діяльність Ф. Д. Рузвельта щодо залучення волонтерів для розв’язання соціально-економічних проблем у країні та проаналізовано особливості функціонування Цивільного корпусу охорони навколишнього середовища (Civilian Conservation Corps) як найпопулярнішої з усіх програм Нового курсу 32-го президента. Розкрито значення волонтерської та екологічної спадщини Ф. Д. Рузвельта. Констатовано, що вивчення й узагальнення досвіду успішного розвитку волонтерства в США може бути використано при стратегічному плануванні та тактичній реалізації державної політики щодо розвитку волонтерського руху, зокрема для відновлення навколишнього середовища України після перемоги в російсько-українській війні.

Ключові слова: волонтерська діяльність, Ф. Д. Рузвельт, «Новий курс», Президент США, Велика депресія, Цивільний корпус охорони навколишнього середовища, трудові табори, екологічна спадщина.

Постановка проблеми. Динамічний розвиток соціуму, трансформація системи надання гуманітарної допомоги нужденним, розвиток інституту громадянського суспільства, поширення цінностей добровольчого руху та визнання його значущості для суспільного розвитку світовою спільнотою, нові пріоритетні галузі державної соціальної політики визначають активний розвиток волонтерства як виду суспільної діяльності. Сьогодні волонтерський рух є значною тенденцією соціальної реальності багатьох країн світу, серед яких треба виокремити США, які мають значний досвід розвитку волонтерства.

Актуальність дослідження. Актуальність вибраної теми обумовлена тим, що волонтерський рух в Україні набуває особливо важливого статусу в період загарбницького вторгнення Росії. Наразі волонтери не лише допомагають на фронті, а й вирішують ряд гуманітарних проблем у тилу, у тому числі пов'язані зі збереженням навколишнього середовища. У такому контексті вивчення досвіду США, які дійсно можна вважати державою з високим рівнем популярності волонтерства серед населення та багатим досвідом керування волонтерською діяльністю, є досить актуальним і своєчасним. Політика Президента США Ф. Д. Рузвельта щодо залучення волонтерів у кризові часи до збереження і відновлення навколишнього середовища допомогла розв'язати не лише проблеми екологічні, а й зайнятості молоді в часи Великої депресії. На нашу думку, досвід США щодо створення на початку XX ст. Цивільного корпусу охорони навколишнього середовища (Civilian Conservation Corps) може стати дієвим прикладом відновлення екосистеми Української держави після закінчення війни шляхом створення й підтримки волонтерських організацій.

Аналіз досліджень. У світовій науковій думці до історії розвитку волонтерства в США, зокрема політики Ф. Д. Рузвельта в цьому напрямі, зверталися такі дослідники, як У. Е. Лейхтенбург [6], П. Г. Меррілл [7], Д. Гіббс [3], Д. К. Пейдж [8], Ч. Е. Геллер [4], Д. Фортуна [2], Х. Л. Гендерсон [5], О. Берк [1] та ін. Проведений аналіз дослідження цієї теми іншими вченими дає можливість констатувати недостатність теоретичного осмислення волонтерського руху як форми взаємодії інституту президентства й громадянського суспільства.

Мета дослідження. Розкрити основні аспекти волонтерської діяльності як складової політики Президента США Ф. Д. Рузвельта в період економічної кризи на початку XX ст.

Виклад основного матеріалу дослідження. Волонтерський рух у США – це форма соціальної ідентичності, яка проявляється в жестах чітко обраної відданості багатьом різноманітним релігійним, світським, приватним і громадським справам, починаючи від соціальної належності до інституціоналізації суспільних утворень та загальних тенденцій приватизації в країні, яка цінує громадянське суспільство й неурядові організації вище, ніж будь-які інші. Різні види волонтерства поширюються на всі верстви американського суспільства і впливають на структуру американського соціуму на кожному рівні.

Офіційні благодійні організації почали з'являтися лише під час Великого пробудження в XIX ст. Натхненні релігійним відродженням американці стали краще усвідомлювати інтереси знедолених – як відповідь з'явилися

Асоціація молодих християн (YMCA), Американський Червоний Хрест (ARC), Єдиний шлях (United Way). США із самого початку покладалися на добровольців: колоністи об'єднувалися, щоб вижити в суворому Новому світі, формуючи групи підтримки, які допомагали збирати врожай, будувати житло та боротися із хворобами.

Один з батьків-засновників США Б. Франклін організував першу добровольчу пожежну частину в 1736 р. Ця ідея стала нормою в країні, оскільки сьогодні понад 70 % усіх пожежників у США є добровольцями. Добровольці також відіграли важливу роль у Громадянській війні, оскільки було створено жіночі товариства допомоги для пошиття сорочок, рушників, постільної білизни, уніформи, наметів.

У ХХ ст. одним з перших загальнонаціональних зусиль щодо координації волонтерів стала відповідь на Велику депресію, яка вразила Сполучені Штати Америки під час 1930-х років. Велика депресія виявилася справжньою катастрофою для американців. Д. Фортуна констатує, що вже через кілька місяців після біржового краху безробіття почало набувати небачених раніше масштабів, а «велика частина сільської місцевості Америки перетворилася на пустку, ніби віддзеркалюючи економічну руйнацію, спричинену Великою депресією» [2, с. 45].

У рамках боротьби з економічним спадом, будучи губернатором Нью-Йорка, Ф. Д. Рузвельт був стривожений екологічними катастрофами і в 1932 р. створив Тимчасову адміністрацію з надання надзвичайної допомоги (TERA), щоб «використовувати чоловіків зі списків безробітних для покращення наших існуючих лісовідновлювальних площ» [3]. Уже в перший рік функціонування TERA понад 25 тис. безробітних жителів Нью-Йорка брали активну участь в оплачуваній природоохоронній роботі. Ф. Д. Рузвельт зробив пріоритетом своєї політики відновлення та збереження природних ресурсів, що стало джерелом американського процвітання для майбутніх поколінь.

Після обрання 8 листопада 1932 р. Ф. Д. Рузвельта (1882–1945) Президентом США перед ним постало складне завдання: врятувати Сполучені Штати Америки від найтяжчої депресії в історії, надавши питанню збереження природних ресурсів національного значення. Вступивши на посаду, Ф. Д. Рузвельт визначив природне виснаження нації як одну з найактуальніших проблем, що стоять перед країною, будучи впевненим, що якщо країна продовжить витрачати ресурси, не думаючи про їх збереження, то зіткнеться зі спустошенням протягом кількох років. За словами У. Е. Лейхтенбурга, президент планував боротися з ерозією ґрунту та зменшенням ресурсів деревини, використовуючи безробітних молодих

людей з великих міст, пообіцявши запровадити «Новий курс», щоб допомогти Америці вийти з депресії [6].

У перші 100 днів свого перебування на посаді президент знято працював над скороченням масштабного безробіття та економічних заворушень. Він скликав надзвичайну сесію 73-го Конгресу 9 березня 1933 р., щоб заслухати та затвердити програму Цивільного корпусу охорони навколишнього середовища, згідно з якою запропонував завербувати тисячі безробітних молодих людей, зарахувати їх до «армії мирного часу і відправити їх у бій проти руйнування й розмивання природних ресурсів» [7]. Ф. Д. Рузвельт 21 березня 1933 р. виголосив перед Конгресом промову «Три основні положення допомоги безробіттю» («Three Essentials for Unemployment Relief»), у якій зазначив: «Я пропоную створити Цивільний корпус охорони навколишнього середовища, який не використовуватиметься в простих роботах, перешкоджаючи нормальній зайнятості, а обмежиться лісовим господарством, запобіганням ерозії ґрунту, боротьбою з повенями та подібними проєктами. Звертаю вашу увагу на те, що цей вид роботи має певне, не тільки практичне значення через запобігання великим поточним фінансовим втратам, а також є засобом створення майбутнього національного багатства» [9].

Найсильніша реакція на запропоновану програму була зі сторони робітників. Профспілкові лідери побоювалися втрати робочих місць, які могли бути зайняті членами профспілки. Президент пообіцяв, що якщо йому будуть надані надзвичайні повноваження до кінця липня 1933 р., то він матиме в трудових таборах 250 тис. волонтерів. Швидкість, з якою проєкт пройшов через пропозицію, дозвіл і реалізацію, була результатом співпраці між усіма відділеннями та відомствами федерального уряду. Це була мобілізація людей, матеріалів і транспорту в масштабах, яких раніше не було в мирний час. Від інавгурації Ф. Д. Рузвельта 4 березня 1933 р. до практичної реалізації проєкту минуло лише 37 днів. Представлений 27 березня проєкт у сенаті пройшов затвердження в обох палатах Конгресу та був на столі президента для підписання 31 березня 1933 р. Конгрес не зареєстрував Civilian Conservation Corps як постійне агентство, для цього було багато вагомих причин, однак розчарування й невизнання успіху організації ніколи не були предметом дискусій. Навпаки, висловивши вотум довіри, Конгрес періодично продовжував термін його функціонування як незалежного фінансованого агентства, що розв'язує проблеми відновлення національних ресурсів.

Згідно з виконавчим наказом від 5 квітня 1933 р. почала функціонувати добровільна державна програма Цивільного корпусу охорони навколиш-

нього середовища, розрахована на безробітних, неодружених чоловіків віком 18–25 років, яка зрештою розширилася до межі 17–28 років. По всій країні було створено трудові табори, де працювали волонтери, яким платили 30 дол. на місяць. Новобранці жили в трудових таборах за зразком воєнного режиму, а щомісячна грошова допомога доповнювалася продуктами харчування, медичним обслуговуванням, предметами першої необхідності.

Адміністрація Цивільного корпусу охорони навколишнього середовища складалася з директора Р. Фехнера та консультативної ради представників міністерств сільського господарства, внутрішніх справ, праці та військового відомства. За допомогою місцевих рад Міністерство праці відбирало волонтерів Цивільного корпусу охорони навколишнього середовища. Військове міністерство розміщувало, одягало та годувало волонтерів, організовувало табори, керувало ними. Департаменти сільського господарства та внутрішніх справ планували робочі проєкти, рекомендували місця для таборів і контролювали робочі програми.

Під керівництвом департаменту внутрішніх справ і Міністерства сільського господарства волонтери боролися з лісовими пожежами, садили дерева, розчищали й підтримували під'їзні шляхи, повторно засівали пасовища, здійснювали заходи щодо боротьби з ерозією ґрунту. Вони будували притулки для диких тварин, рибоводні господарства, водосховища тощо. Території, де було створено табори, отримали багато переваг, зокрема місцевих жителів наймали для консультацій волонтерів.

Роботи, які виконували волонтери Цивільного корпусу охорони навколишнього середовища, треба класифікувати за дев'ятьма затвердженими загальними напрямками:

- структурні поліпшення: мости, пожежні оглядові вежі, господарські будівлі;
- транспорт: дороги, пішохідні стежки, летовища;
- боротьба з ерозією: контрольні греблі, тераси, рослинні покриття;
- боротьба з повенями: іригація, дренаж, греблі, канали, робота з каналами, розпушування;
- лісівництво: висадження дерев, профілактика пожеж, пожежогасіння, боротьба з комахами;
- ландшафт і рекреація: облаштування громадських таборів майданчиків для пікніків; очищення та благоустрій озер, ставків;
- асортимент: під'їзні шляхи, облаштування місць для хижих тварин;
- дика природа: поліпшення струмків, зариблення, висадження рослин як корму для тварин і будівництво укриттів;
- різне: аварійно-рятувальні роботи, обстеження тощо [8].

Перший рік діяльності Цивільного корпусу охорони навколишнього середовища продемонстрував його дієвість й отримав підтримку в суспільстві. Цей молодий, недосвідчений трудовий батальйон за 30 дол. на місяць виправдав і перевершив усі очікування [10]. Вплив обов'язкових щомісячних чеків на виділення сім'ям 25 дол. підвищив економіку по всій країні. У громадах поблизу таборів місцеві покупки в середньому на 5 тис. дол. щомісяця запобігли банкрутству ряду малих підприємств.

Вважаючи, що волонтери Цивільного корпусу охорони навколишнього середовища можуть стати «кращими та більш придатними для працевлаштування» завдяки навчанню та освіті, Ф. Д. Рузвельт закликав до загальнонаціональної освітньої програми для цього корпусу наприкінці 1933 р. Нова програма додала до кожного табору освітнього радника, як правило, безробітного вчителя. Радник, командир роти та працівники технічної служби табору розробили комплексну освітню програму. Заняття, які проводилися вночі, щоб уникнути втручання в робочі проекти, включали академічну, професійну і виробничу підготовку, а також надання першої медичної допомоги. Після закінчення курсу волонтери отримували кваліфікаційні сертифікати.

Окремі конгресмени й сенатори швидко усвідомили важливість трудових таборів для їхніх виборців і політичного майбутнього. Невдовзі кабінет директора Цивільного корпусу охорони навколишнього середовища Р. Фехнера заповнили листи, телеграми, повідомлення, у більшості з яких звучали вимоги щодо будівництва нових таборів у різних штатах. Зрештою табори з'явилися в усіх 48 штатах, а також на Гаваях, Алясці, Пуерто-Ріко та Віргінських островах. До кінця 1935 р. в усіх штатах діяло понад 2 тис. 650 таборів, було побудовано нові дороги, прокладено телефонні лінії, висаджено перші з мільйонів дерев.

У 1937 р. Ф. Д. Рузвельт прагнув зробити Цивільний корпус охорони навколишнього середовища постійним агентством. Однак Конгрес виступив проти поняття постійності цього корпусу насамперед тому, що адміністрація не змогла належним чином розв'язати проблеми довгострокового бюджету і вдосконалення організації. Наприкінці літа 1941 р. стало очевидним, що корпус зазнав серйозних проблем, зокрема через брак претендентів, службу скоротили до менше 200 тис. осіб приблизно в 900 таборах. Були також тривожні ознаки того, що громадська думка поступово змінюється. ЗМІ, які тривалий час захищали й підтримували Цивільний корпус охорони навколишнього середовища, тепер сумнівалися в необхідності його збереження, коли безробіття практично зникло. Палата представників сенату 5 червня 1942 р. відмовилася від асигнування Цивільного корпусу охорони

навколишнього середовища, виділивши 8 млн дол. на ліквідацію волонтерської організації, спрямувавши вкрай необхідні кошти на зусилля для перемоги у Другій світовій війні. На думку Ч. Е. Геллер, «війна поклала кінець найуспішнішій волонтерській програмі в США, яка підготувала молодь для служби в армії США та допомогла виграти Другу світову війну» [4, с. 450].

Треба констатувати, що за дев'ять років свого існування конкретні досягнення Цивільного корпусу охорони навколишнього середовища включали 3 тис. 470 споруджених пожежних веж, 97 тис. миль доріг, 4 млн 235 тис. людино-днів, витрачених на боротьбу з пожежами, і понад 3 млрд висаджених дерев. О. Берк вважає, що Цивільний корпус охорони навколишнього середовища не лише «відродив економіку, він намагався покращити суспільне благо шляхом збільшення можливостей для всіх і просування духу прогресивної епохи» [1, с. 32].

Серед здобутків цього проекту, який Ф. Д. Рузвельт заснував для розв'язання економічних та екологічних проблем, насамперед треба назвати:

- зростання добробуту американців (волонтери не лише були забезпечені матеріально, але й частину заробітку відправляли своїм сім'ям);
- покращення економіки місцевих громад, де функціонували трудові табори (місцеві жителі були залучені до виконання робіт волонтерами як консультанти та забезпечували прилеглі табори товарами й послугами);
- значні зусилля щодо збереження навколишнього середовища (висадження понад 3 млрд дерев, уповільнення ерозії ґрунту на 40 млн акрів сільськогосподарських угідь, створення 800 нових парків по всій країні);
- зміцнення фізичного та психологічного здоров'я всіх учасників програми.

Х. Л. Гендерсон наголошує, що наразі спадщина Цивільного корпусу охорони навколишнього середовища продовжується завдяки зусиллям тисяч молодих людей, які працюють на тій самій землі, яку вперше відновили волонтери [5]. Можна з упевненістю зазначити, що волонтерство є частиною сьогодення та минулого Америки. Фактично американці у XXI ст. продовжують насолоджуватися столиками для пікніка, хатинками в лісах і лісовими дорогами, збудованими волонтерами за часів Ф. Д. Рузвельта. Завдяки Цивільному корпусу охорони навколишнього середовища мільйони американців присвятили себе новому баченню охорони навколишнього середовища, яке виходить за рамки старої моделі простого максимально ефективного використання природних ресурсів і включає зміцнення здоров'я людини за допомогою відпочинку на природі, збереження дикої природи та екологічного балансу. Ф. Д. Рузвельт, ініціювавши створення

корпусу, сприяв тому, що проблема збереження навколишнього середовища знову стала актуальною та зберігає свою пріоритетність у політиці США й сьогодні.

Висновки. Таким чином, рятуючи націю від Великої депресії, Президент США Ф. Д. Рузвельт залишив значущу волонтерську спадщину, створивши першу невійськову волонтерську програму в США – Цивільний корпус охорони навколишнього середовища. За дев'ять років функціонування корпусу залучив понад 2 млн волонтерів працювати над збереженням природних ресурсів і будівництвом багатьох об'єктів, які використовуються й сьогодні. З багатьох ініціатив «Нового курсу» Ф. Д. Рузвельта Цивільний корпус охорони навколишнього середовища вважають однією з найстійкіших і найуспішніших, так як вона послужила моделлю для майбутніх державних та федеральних природоохоронних програм. Екологічна спадщина Ф. Д. Рузвельта включала три широкі елементи: спадщину конкретної екологічної політики, програм, установ; спадщину цінностей і принципів екологічного лідерства та керування; спадщину екологічних результатів, включаючи вплив як його екологічних ініціатив, так і багатьох інших ініціатив, спрямованих на досягнення інших політичних цілей. Констатовано, що вивчення й узагальнення досвіду успішного розвитку екологічного волонтерства в США може бути використане при стратегічному плануванні та тактичній реалізації політики України, спрямованої на збереження навколишнього середовища й розв'язання екологічних проблем після перемоги в російсько-українській війні, яка вплинула на кожний компонент довкілля – тваринний та рослинний світ, воду, повітря, ґрунт. Перспективи подальших досліджень полягають в аналізі управлінських практик щодо використання волонтерської діяльності для відновлення України після перемоги в російсько-українській війні.

Список бібліографічних посилань

1. Burke O. How Progressive was the New Deal? The Civilian Conservation Corps as a Case Study. Worcester : Assumption University, 2020. 77 p.
2. Fortuna J. The New Deal and the Old Frontier: American Identity, Environmental Design, and the Civilian Conservation Corps, 1933–1942. *Environment, Space, Place*. 2021. Vol. 13. Issue 1. Pp. 37–73. <https://doi.org/10.5749/envispacplac.13.1.0037>
3. Gibbs J. Unemployed from Tree Relief. *American Forests*. 1933. No. 39. Pp. 159–161.

4. Heller Ch. E. The U.S. Army, the Civilian Conservation Corps, and Leadership for World War II, 1933–1942. *Armed Forces & Society*. 2010. Vol. 36. No. 3. Pp. 439–453. <https://doi.org/10.1177/0095327X09333944>
5. Henderson H. L. *FDR and the Environment*. New York : Palgrave Macmillan, 2009. 288 p.
6. Leuchtenburg W. E. *Franklin D. Roosevelt: Domestic Affairs*. URL: <https://millercenter.org/president/fdroosevelt/domestic-affairs>
7. Merrill P. H. *Roosevelt's Forest Army: A History of the Civilian Conservation Corps, 1933–1942*. Montpelier : P. H. Merrill, 1981. 206 p.
8. Paige J. C. *The Civilian Conservation Corps and the National Park Service, 1933–1942*. Washington : National Park Service, 1985. 250 p.
9. Roosevelt F. D. *Three Essentials for Unemployment Relief*. URL: <https://socialwelfare.library.vcu.edu/eras/great-depression/fdrs-essentials-for-unemployment-relief-1933>
10. *The Civilian Conservation Corps*. URL: <https://www.nps.gov/articles/the-civilian-conservation-corps.htm>

References

1. Burke, O. (2020). How Progressive was the New Deal? The Civilian Conservation Corps as a Case Study. Worcester: Assumption University [in English].
2. Fortuna, J. (2021). The New Deal and the Old Frontier: American Identity, Environmental Design, and the Civilian Conservation Corps, 1933–1942. *Environment, Space, Place*, 13(1), 37–73 [in English]. <https://doi.org/10.5749/envispaceplac.13.1.0037>
3. Gibbs, J. (1933). Unemployed from Tree Relief. *American Forests*, 39, 159–161 [in English].
4. Heller, Ch. E. (2010). The U.S. Army, the Civilian Conservation Corps, and Leadership for World War II, 1933–1942. *Armed Forces & Society*, 36(3), 439–453 [in English]. <https://doi.org/10.1177/0095327X09333944>
5. Henderson, H. L. (2009). *FDR and the Environment*. New York: Palgrave Macmillan [in English].
6. Leuchtenburg, W. E. (1963). *Franklin D. Roosevelt: Domestic Affairs*. [in English]. Retrieved from: <https://millercenter.org/president/fdroosevelt/domestic-affairs>
7. Merrill, P. H. (1981). *Roosevelt's Forest Army: A History of the Civilian Conservation Corps, 1933–1942*. Montpelier: P. H. Merrill [in English].

8. Paige, J. C. (1985). *The Civilian Conservation Corps and the National Park Service, 1933–1942*. Washington: National Park Service [in English].

9. Roosevelt, F. D. (1933). *Three Essentials for Unemployment Relief*. [in English]. Retrieved from <https://socialwelfare.library.vcu.edu/eras/great-depression/fdrs-essentials-for-unemployment-relief-1933>

10. The Civilian Conservation Corps. (2018) [in English]. Retrieved from <https://www.nps.gov/articles/the-civilian-conservation-corps.htm>

Стаття надійшла до редакції 02.03.2023.

Svitlana Polovyk,

PhD (Social Communications), Head of Department,

Foundation of the Presidents of Ukraine

V. I. Vernadsky National Library of Ukraine

3 Holiivskyi Ave., Kyiv 03039, Ukraine

e-mail: polevik@gov.ua

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5960-527X>

Policy of the President of the USA F. D. Roosevelt Regarding Attracting Volunteers During a Crisis

Purpose of the article. The key goal of the article is to study volunteering as a component of the policy of US President F. D. Roosevelt during the Great Depression. The activity of F. D. Roosevelt on the renewal of the United States through the volunteer movement is considered and the features of the functioning of the Civil Guard Corps as the most popular of all the programs of the New Deal of the 32nd President are analyzed. The significance of the volunteer and ecological heritage of F. D. Roosevelt is revealed.

Methodology. The research methodology is based on the application of a number of general scientific methods: historical (explains the factors of the formation and development of Civilian Conservation Corps (CCC) in historical retrospect), systemic (gives the opportunity to create a holistic view of F. D. Roosevelt's policy on solving the economic problems of society), axiological (to identify the value essence of institutionalization volunteering and their content as a type of social activity).

The scientific novelty. The results obtained make it possible to form a holistic systemic understanding of the experience of the US presidency in solving the crisis problems of the country's economy with the help of the volunteer movement, which has had a positive impact on the socio-economic development of the country as a whole. and contributes to the solution of socially important problems of society.

Conclusions. Roosevelt has been found to have left a significant legacy of volunteerism by creating the first non-military volunteer program in the United States, the CCC, which is considered one of the longest-lasting and most successful one, and it

served as a model for future state and federal conservation programs. Its environmental legacy included three broad elements: a legacy of specific environmental policies, programs and institutions; heritage of values and principles of environmental leadership and management; the legacy of environmental protection activities, including the impact of both its environmental initiatives and many other initiatives on the achievement of other policy goals. It was established that the study and generalization of the experience of the successful development of environmental volunteering in the USA can be used in the strategic planning and tactical implementation of Ukraine's policy aimed at preserving environment and solving environmental problems after the victory in the Russian-Ukrainian war, which affected every component of the environment – animal and plant life, water, air, soil.

Keywords: US volunteerism, F. D. Roosevelt, New Deal, US President, Great Depression, Civilian Conservation Corps, labor camps, environmental heritage.